

és égitetek forgásáig kiterjedő hatalmas rendszert alkotott volna, amelyben egyszerre boldogság volt élni, mert lemérhettem, mily kicsiny parány vagyok benne, s mégis milyen csodálatosan kiválasztott Istentől, hogy ebbe a titokzatos rendbe, az ő rendjébe bepillantanom enged.

Ebben a percben megszűnt bennem minden földi hiúság és nagyravágyás, nem kívántam többé híres íróvá lenni, se gazdag jótévővé anyagi síkokon. Gyermekek kívántam lenni az Atya ölén, jó, tiszta, engedelmes gyermek, elnyerni bocsánatát, amelynek édességét íme máris megízleltem velem, mikor ezt a belülről kitisztító fürgeteget rám bocsájtotta, hogy belássam minden bűnömet, hálátlanságomat és aljasságomat, hogy vádolhassam vele magamat és bocsánatáért könyörögjek.

Ösztönösen a földre vetettem magam, égő arcomat két kezembe rejtettem, úgy feküdtem elnyúlva s mozdulni sem merte, nehogy a halk illetést magamról elriasszam. Mert édesség szállt belém és béke, kimondhatatlan simogató érzés, amely mintha a szeretet áramával borított volna el. Csodálatos könnyűségű habok hús áramában vitt valami felé, amit ez ideig sohasem ízeltem, hiába lestem kritikus szemmel első áldozásom lelki hatásait, hiába kényszerítettem magam hosszas térdeplésekre és ministrálásokra. De ugyanaz a tisztaság, amely nyolckilencéves koromban még megvolt bennem, az a buzgalom, hogy az Úr házában szolgáljak, s ennek a szolgálatnak tiszta jóérzete most visszaköltözött belém, s tudtam, hogy ennél többet se hír, se rang, se család, sem asszony, sem gyermek, sem utód nem adhat többé. Megízleltem valami többet, mindennél nagyobbat és boldogítóbbat.

Megint egy sír

KOC SIS LÁSZLÓ EMLÉKÉNEK

*Megint egy név holtjaim névsorában,
már megint egy távoli sírhalom.
Arra gondoltam éppen mostanában,
utazni kéne végre egy napon*

*s meglátogatni őt, ki harminc éve
még kamaszkodó költőt fogadott.
Komoly költőt vártam, jószót remélve —
s láttam belépni egy vidám papot.*

*Egy kopaszodó, de csupa vidámság
embert. Fürgé léptekkel jött felém.
— Szerbusz. — Hangjában tájszavaink mását
hallottam visszazengeni. — Nos, legény,*

*lássuk oroszlátkörmeidet. — Végül
fájó volt az ítélet: hagyjam el,
ha tudom, az írást. Annyit reményül:
soraimból néha költő felel,*

*tehetség-féle sok-sok gyatraságból.
A pompás falusi ebéd után,
nagyok, legnagyobbak zengő szavából
olvasott zengő hangon délután.*

*— Hagyd abba. — Szólt még. — Bár látom előre,
nem teszed le a tollat már soha. —
Indultam, kicsit lesújtva — jövőmbe.
S utánam intett széles mosolya.*

1973 március

HEGEDÜS LÁSZLÓ